

ELLERY LLOYD

CLUBUL

Traducere din limba engleză de
IULIA ANANIA

ARMADA

Când Land Roverul a ajuns la jumătatea șoselei pavate, probabil că a fost evident că nu vor reuși. Nu la viteza cu care se apropia fluxul. Nu când era încă atât de mare distanța care mai rămăsese de parcurs. În acel moment ce mai era de făcut? Cu excepția unui punct de trecere, chiar și în cea mai largă porțiune, drumul care leagă insula de țarm este lat cât cel mult un vehicul și jumătate. Chiar și în punctul său cel mai înalt, la marea cea mai joasă, drumul este cu doar o jumătate de metru, maximum un metru peste nivelul mlaștinilor din jur. Nu există niciun loc în care măcar să încerci o întoarcere din trei mișcări. În niciun caz nu ai cum să revii pe insulă în marșarier, beat criță, în toiul nopții, într-un vehicul împrumutat și pe care nu îl cunoști.

În spatele tău, pe insulă, petrecerea continuă în forță, artificiile pocnesc și suieră. Abia dacă poți distinge, cam la o milă în fața ta, conturul satului – strălucirea portocalie a intrării în port, o lumină sau două rămase ici și colo la câte o fereastră de la etaj. Așadar ce decizi? Primul tău instinct este să-i dai înainte, să calci accelerația. Să-ți încerci norocul la patruzeci, șaptezeci și cinci, optzeci de kilometri la oră, pe poteca asta nefamiliară, sinuoasă, prin întuneric beznă, cu farurile luminând doar câte o curbă impredictibilă din poteca pietruită peste care saltă deja valuri negre, iar drumul din față se îngustează și dispare rapid. Ai putea să claxonezi, să dai flashuri în disperare, dar, chiar dacă ai reuși să atragi atenția cuiva, chiar dacă cineva de pe mal te-ar vedea sau te-ar auzi și ar chema paza de coastă, ce ar putea face ei, având în vedere viteza cu care avansează lucrurile, luând în considerare distanțele aferente?

Iar apoi nu doar ceea ce se întâmplă este îngrozitor, ci și cât de ușor este, așa amortit, zăpăcit și încețoșat cum ești, să-ți închipui ce va urma. Începutul conștientizării sumbre că în câteva minute apa se va ridica până la osii, până la faruri. Că la un moment dat, probabil nu foarte îndepărtat, motorul va aspira apă și se va îneca, iar vehiculul se va opri cu totul.

Și, în tot acest timp, celălalt ocupant al Land Roverului țipă la tine de pe scaunul pasagerului, spunându-ți că nu-i decât vina ta, cerându-ți să faci ceva, gesticulând și panicându-se.

Și îți dai seama că ar trebui să suni pe cineva, pe oricine, dar firește că apoi realizezi că telefonul tău este încă pe insulă, ți-au luat telefonul și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, probabil că aici oricum nu ai avea niciun fel de semnal.

Și te întrebi cât ai supraviețui aici, în apa rece, în întuneric, dacă ai încerca să o iei înot, având în vedere anotimpul, forța curenților și cât de departe de țărm te afli.

Și la un moment dat îți pică fisa că, orice ai face acum, rezultatul final este inevitabil.

Și la un moment dat îți pică fisa că presa o să-și facă de cap pe tema asta.

Și poate în acel moment, însă doar poate și doar pentru un moment, îți pică fisa că acesta este, nici mai mult, nici mai puțin, decât fix sfârșitul pe care îl meriți, pe deplin.

VANITY FAIR

CRIMĂ PE INSULĂ

Ai fi făcut crimă de om să faci parte din genul ăsta de club; lansarea la care toată protipendada își dorea să fie invitată. Ce nu a putut nimeni să anticipeze a fost turnura tragică pe care au luat-o lucrurile. În această investigație exclusivă, Ian Shields pătrunde până în inima cazului care a bulversat o lume întregă...

P etrecerea de pe insulă ținuse tot weekendul. Toată dimineața și după-amiaza de vineri elicopterele veniseră, plecaseră, dăduseră roată. Șalupele bufniseră încolo și-ncoace peste valurile strălucitoare. Un flux constant de SUV-uri cu geamuri fumurii își croise drum pe străduțele din Essex mărginite de garduri vii, pe lângă câmpurile cafenii golașe și arborii întunecați și umezi, pe ulicioarele înguste ale satului Littlesea. În jurul prânzului, cineva numărase trei Tesla model S care trecuseră una după cealaltă.

Dacă n-ai fi știut, ai fi zis că-i nunta vreunei vedete. Aniversarea de cincizeci de ani a vreunui milionar.

Toată după-amiaza și seara de sâmbătă, de dincolo de apă, câteodată mai tare, alteori mai slab, se auzise bubuitul constant al unui bas îndepărtat. Ici și colo, dimineața târziu și după-amiaza, dacă aveai ochii destul de ageri sau un binoclu, putea să distingi, de pe țărm, unde-și așezaseră oamenii pe plajă pături mari, cu dungi albe și albastre. Câte un cap ițindu-se din apă. Un cal tropăind prin nisip, cu călărețul săltând în șa.

Din când în când, serile, puteai ghici printre arbori licăririle torțelor uriașe, fațada Conacului luminată în galben, verde sau albastru. Erau

chiar momente când, dacă vântul bătea în direcția corectă, îți puteai imagina că auzi mulțimea: uralele lor, chiotele, râsetele. Țipetele.

Pe lângă sărbătoarea mării inaugurări a clubului Island Home, petrecerea extravagantă marcase și treizeci de ani de când președintele companiei, Ned Groom, unul dintre marii vizionari ai industriei ospitalității, moștenise de la bunicul său clubul The Home din Covent Garden și se avântase curajos în a-l transforma dintr-un bârlog particular, prăfuit și cu prea puțini mușterii, în care beau actorii, interpreții și alți profesioniști ai scenei, în afacerea modern numită Home, clubul cel mai exclusivist și despre care s-a vorbit cel mai mult în Londra preț de un deceniu (deceniul fiind cel a anilor nouăzeci), din care faimoasele supervedete ieșeau doar pentru a apărea direct pe prima pagină a tabloidelor din următoarea zi. Cu câțiva ani în urmă, aici își sărbătorise ziua de naștere Kate Moss. Rămăsese celebru faptul că într-o noapte îi refuzaseră accesul lui Kiefer Sutherland și anturajului său. Terasa de la ultimul etaj fusese acaparată la un moment dat de întreaga distribuție a serialului Prietenii tăi, pentru conferința de presă finală din Londra.

Acum aproape douăzeci și cinci de ani, Ned și mâna lui dreaptă, fratele său, Adam Groom, traversaseră Atlanticul pentru a deschide cel de-al doilea club, deja legendarul Manhattan Home.

În anii și deceniile care urmaseră, Grupul Home devenise o marcă într-adevăr globală, o colecție de unsprezece cluburi care aveau anexate apartamente de hotel, toate oferind celor câțiva aleși, pentru o cotizație anuală consistentă, aceeași combinație reconfortantă de opulență pragmatică, șic subevaluat cu mari eforturi și intimitate absolută. Există Santa Monica Home. Highland Home. Country Home. Cannes Home. Hamptons Home. Venice Home. Shanghai Home. Existau cluburi Home în Malibu, în Paris, în nordul New Yorkului. Fiecare într-un decor senzațional: o fostă ambasadă (Shanghai), un grand palazzo (Veneția), o catedrală dezafectată (Cannes), un conac restaurat (Country Home în Northamptonshire, Highland Home în Perthshire).

Chiar și așa, nimic din ce încercase vreodată Ned Groom nu fusese de anvergura lui Island Home. O insulă întreagă, lată de două mile, lungă de două și jumătate, aflată la nouăzeci de minute de mers cu mașina de Londra, completată cu un conac neopalladian, acri întregi de pădure și

mile de plajă, nouăzeci și șapte de cabane pentru oaspeți, cinci restaurante, trei baruri, mai multe săli de gimnastică, terenuri de tenis, un studio pentru spinning, un centru de spa, saună, heliport, săli de cinema, grajduri și piscină naturală exterioară încălzită. Totul proprietate privată, accesibilă pe uscat numai în timpul refluxului, pe o potecă pietruită întortocheată, lungă de o milă și jumătate. În ciuda prețului de peste cinci mii de lire pe noapte, înainte ca măcar un membru să fi pus piciorul pe nisip, clubul Island Home fusese complet rezervat pe un an înainte.

Poate că era de așteptat să nu meargă totul exact conform programului, având în vedere dimensiunea locului, ambiția demersului lui Ned Groom și al echipei sale, ca să nu mai vorbim despre perfecționismul legendar al lui Ned. Prima dată, inaugurarea trebuia să fie la începutul primăverii, apoi la sfârșitul primăverii, apoi în vară, apoi în toamnă.

Luni de-a rândul, Home angajase personal – pentru bucătărie, recepție, întreținere, chelneri, cameriste, o echipă de treizeci de persoane pentru evenimente, o echipă de securitate de optzeci de persoane – și îl instruiseră pentru toate particularitățile și bizareriile serviciului pentru una din cele mai exclusive și discrete cliențe din lume, unde aveai de-a face cu unii dintre cei mai speciali și prețioși oameni.

Săptămâni întregi, tot personalul fusese în priză, inspectând, controlând și verificând de două ori, pentru a se asigura că toate cabanele împărțite pe insulă, fiecare construită din bârne vechi recuperate de la sute de șuri, colibe și adăposturi istorice din lemn pentru identificarea și colectarea cărora echipa de proiectare petrecuse ani întregi chiar și în Bulgaria, Slovacia și Estonia, erau pregătite să își primească primii oaspeți. Pentru a se încredința că șemineurile erau corect ventilate și nimeni nu avea să se sufocă în somn. Pentru a se asigura că toate luminile se aprindeau, la toate toaletele se trăgea apa, în toate băile apa avea presiunea corectă, asurzitoare, iar fiecare cadă din fontă, pe labe de leu, se umplea în mai puțin de trei minute. Pentru a confirma că potecile alambicate din pietriș erau curate și practicabile, fie cu piciorul, fie cu bicicleta, scuterul electric ori mașinuța de golf cu șofer. Că pantele abrupte și neașteptate, apele adânci și alte pericole naturale erau semnalizate clar. Că, până la sosirea primilor membri, toată vopseaua avea să fie uscată,

lemnul brut șlefuit, firele de electricitate ascunse și că nimeni nu avea să fie electrocutat sau tras în țeapă accidental.

Privind în urmă, poate că orice tragedie pare să capete un sentiment al inevitabilității.

— Evenimentul final al inaugurării, brunch-ul de duminică dimineață, ar fi trebuit să fie atracția-surpriză a întregului weekend, ne spune Josh Macdonald, unul dintre cei șase arhitecți-șefi care au lucrat pe rând pentru proiectul Island Home în decursul gestației ei de opt ani. Ned a fost într-o costisitoare cursă a înarmării cu sine însuși. Fiecare nou club Home trebuie să îl depășească pe anteriorul, cu cel puțin o caracteristică extraordinară care să îl facă unic: în Shanghai – piscina de pe acoperiș, cu fund de plexiglas, în Highland Home – barul dintr-un cub de sticlă situat în ruinele capelei. De data aceasta a fost restaurantul de sub apă, Poseidon.

Ideea, spune Macdonald, a fost inspirată de un loc în care mâncase Ned, în Maldive:

— Există un bar și o intrare la nivelul plajei, cu vedere peste apă, spre țărm. La ora mesei, traversezi pe un pod de beton lustruit, apoi mergi printr-un tunel și cobori câteva trepte, ca să intri în această încăpere vastă, ca un uriaș bol de acvariu. În mijlocul camerei se află bucătăria și barul, înconjurată de mese și scaune, iar prin ferestre tot ce se poate vedea este marea, explică Macdonald. Bancuri de macrou. Nori de meduze albastre. Dedesubturile bărcilor. Soarele jucând pe valurile de deasupra. Ned voia ca acesta să fie ultimul lucru pe care îl văd oaspeții înainte de a pleca de la petrecere, pentru a asigura o ultimă impresie cu adevărat extraordinară de la Island Home, despre care toată lumea avea să vorbească săptămâni la rând.

Cu siguranță i-a reușit asta.

Potrivit celor care s-au aflat acolo, întrebarea pusă de majoritatea membrilor care au apărut pe rând la micul-dejun în acea ultimă dimineață a petrecerii de trei zile, dregându-și mahmurelile, a fost: unde este Ned? De obicei, la o astfel de inaugurare s-ar fi aflat prin preajmă, spunând glume, asigurându-se că toată lumea se simte bine. Înalt de aproape doi metri și cu o conformație solidă, fost jucător de rugby și avocat pledant calificat, avea vocea răsunătoare și râsul gălăgios, pe care le auzea

oriunde te-ai fi aflat în încăpere. Acum, remarcându-i absența, oaspeții au ajuns să se întrebă cu glas tare când vorbiseră ultima oară cu el. Emițând speculații despre unde s-ar fi putut afla Ned, bârfind despre evenimentele din noaptea anterioară și noaptea dinaintea acesteia, servindu-se din omletele de albuș, sucurile verzi și latte-urile cu turmeric în timp ce se uitau după chipuri familiare, le luase ceva timp până să observe un lucru ciudat în apa de afară, dincolo de ferestrele din plăci de sticlă curbată.

Soarele care ieșise dintre nori prima dată în acea dimineață târzie și cenușie de toamnă, trimisese o rază de lumină în întunecimea de pe fundul mării, luminând ceea ce anterior păruse a fi o aglomerare de pietre, o formă indistinctă în apă.

— În acel moment, oamenii au început să se ridice de la mese și să meargă spre ferestre, arătând spre locul acela, își amintește o membră Home și invitată la petrecere, care a cerut ca numele să nu îi fie dezvăluit. Toți râdeau și glumeau. Am crezut că era o șmecherie publicitară de la Land Rover, iar oamenii au fost impresionați, mai ales că mașina era răsturnată și se afla la vreo douăzeci de picioare sub apă, îndesată lângă o stâncă uriașă. Ce mai modalitate de a ne face să ne ridicăm și să o observăm! Toată lumea se întreba cum o coborâseră acolo, de câtă vreme era scufundată.

Apoi, spune ea, oamenii au început să-și dea seama ce se află în mașină. Apoi, spune ea, cineva a început să suspine.

La scurtă vreme s-a anunțat că pe insulă a fost descoperit un cadavru.

Iar acesta a fost momentul când petrecerea anului s-a transformat în misterioasa crimă a deceniului.